

Sygn. akt	III AUa 620/13
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **9 października 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **9 października 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **L. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o emeryturę

na skutek apelacji pozwanego organu rentowego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **17 kwietnia 2013 r.** sygn. akt **IV U 1837/12**

u c h y l a zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie.

Sygn. akt III AUa 620/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia **9 października 2013r.**

Decyzją z dnia 13 listopada 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. , odmówił wnioskodawczyni L. M. prawa do emerytury , dochodzonego wnioskiem z dnia 5 listopada 2012r.w

trybie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.).

Powołując w podstawie prawnej decyzji art.184 w zw. z art.32 w/w ustawy , a także § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) organ rentowy stwierdził, że wnioskodawczyni nie spełnia dwóch koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia. Na dzień wydania decyzji nie osiągnęła bowiem 55 roku życia , a niezależnie od tego nie udowodniła co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ten uznany przez ZUS zamknął się w wymiarze 6 lat 2 miesięcy i 1 dnia ,i nie uwzględnił 13 lat, 5 miesięcy i 17 dni pracy wnioskodawczyni na stanowisku laboranta w (...) Zakładach (...) „ przy uzasadnieniu, iż stanowisko to nie figuruje w Wykazie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze , niezależnie od tego, że - jak uznał ZUS- czynności laboranta nie są wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach w których nie są zachowane higieniczne normy pracy.

Wnioskodawczyni L. M. odwołała się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie. W odwołaniu

z dnia 7 grudnia 2012 r. wnioskodawczyni wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji, poprzez potwierdzenie jej uprawnienia do dochodzonego świadczenia emerytalnego zarzuciła, że z dniem 25 listopada 2012 r. osiągnęła już obniżony wiek emerytalny ,

a z kolei gdy odzie o odmowę uznania jej pracy laboranta za pracę w warunkach szczególnych to stanowisko ZUS jest bezzasadne, bo nie uwzględnia faktycznych warunków tej pracy, co potwierdzone zostało przez pracodawcę w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 28 lutego 2010 r. Odwołująca opisywała przy tym na czym polegała jej praca, podkreślając, że podejmowane czynności związane z wulkanizacją gumy czy kauczuków odbywały się w wysokiej temperaturze, w kontakcie z rozpuszczalnikami czy benzyną, w hałasie i w oparach szkodliwych dla zdrowia, co uzasadnia – dokonane już przez pracodawcę w wyżej wymienionym świadectwie – ich przyporządkowanie do prac wymienionych w Wykazie A Dział IV poz. 41 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) i odpowiednio wykazu A Działu IV poz. 41 pkt 1 zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MG z 1987 r. Nr 4 poz. 7). Na potwierdzenie swych racji odwołująca podawała także, że za pracę na stanowisku laboranta otrzymywała tzw. dodatek szkodliwy, mając równocześnie prawo do dodatkowego urlopu profilaktycznego w wymiarze 6 dni w roku. Na koniec wnioskodawczyni podawała także, że sam organ rentowy w odniesieniu do trzech wskazywanych przez nią współpracownic zajmujących tożsame stanowisko laboranta uznał omawianą pracę za pracę w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 20 grudnia 2012 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. wniósł o oddalenie żądania wnioskodawczyni, z tych samych względów które legły u podstaw zaskarżonej decyzji, stwierdzając krótko, że na podstawie zalegającej w aktach sprawy dokumentacji nie jest możliwe uznanie, iż odwołująca zajmując stanowisko laboranta wykonywała w istocie prace o jakich stanowi pkt 1 poz. 41 Działu IV Wykazu A zarządzenia resortowego tj. prace na instalacjach doświadczalnych w przemyśle chemicznym, przy uch odniesieniu do stanowisk bezpośredniej obsługi i nadzoru urządzeń i instalacji doświadczalnych w skali wielkolaboratoryjnej, ćwierć i półtechnicznej, w produkcji doświadczalnej oraz w pracach aplikacyjnych i wdrożeniowych w procesach technologicznych przemysłu chemicznego.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie, po rozpoznaniu odwołania L. M., wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2013 r. (sygn. akt IV U 1837/12), zmienił zaskarżoną decyzję ZUS przyznając wnioskodawczyni prawo do emerytury, począwszy od dnia 25 listopada 2012 r.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawczyni L. M. ur. (...) – pobierająca od dnia 3 listopada 2010 r. świadczenie przedemerytalne - złożyła w dniu 5 listopada 2012 r. w pozwanym organie rentowym wniosek o ustalenie prawa do emerytury

w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w warunkach szczególnych, wykazując na dzień 1 stycznia 1999 r. ogólny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 21 lat 5 miesięcy i 18 dni. Do wniosku emerytalnego załączone zostało świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 28 lutego 2010 r. wystawione przez (...) Zakłady (...) w S., potwierdzające ten kwalifikowany rodzaj zatrudnienia wnioskodawczyni w okresach: od 19 lipca 1977 r. do 25 sierpnia 1979 r. (stanowisko -wtryskarkowy), od 7 maja 1980r. do 31 sierpnia 1980 r. (operator pras), od 1 września 1980 r. do 9 września 1981 r. (wtryskarkowy), od 27 października 1982 r. do 14 lipca 1985 r. (operator urządzeń mech. obróbki gumy i tworzyw sztucznych), od 15 lipca 1985 r. do 31 października 2007 r. i od 1 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2008 r. (w obu przypadkach na stanowisku laboranta). Organ rentowy dokonując oceny tego dokumentu uznał ostatecznie za pracę w warunkach szczególnych okresy zatrudnienia L. M. w czterech z pierwszych wskazywanych okresów (co łącznie stanowiło 6 lat 2 miesiące

i 1 dzień tak określonej pracy), odmawiając uznania za pracę w warunkach szczególnych, pracy wnioskodawczyni na stanowisku laboranta (co łącznie w odniesieniu do okresu który podlegałby ewentualnemu zaliczeniu tj. liczonemu do dnia 31 grudnia 1998 r. stanowiło o nieuwzględnieniu okresu w wymiarze 13 lat 5 miesięcy i 17 dni. Konsekwencją zaś powyższego była – zaskarżona w niniejszym postępowaniu - decyzja ZUS z dnia 13 listopada 20013 r. odmawiająca prawa do emerytury. Opierając się następnie w zupełności na przeprowadzonych w postępowaniu sądowym dowodach osobowych z zeznań świadków jak i samej odwołującej (uznając ich pełną moc dowodową z uwagi na korelujące ze sobą twierdzenia wszystkich tych osób) , Sąd Okręgowy w Krośnie ustalił, że L. M. w spornym okresie czasu zajmując stanowisko laboranta zajmowała się badaniem mieszanek gumowych przy pomocy specjalistycznych pras, badaniem wytrzymałości gumy na zrywarce, twardościomierzach oraz na urządzenia typy reometr, monej, które emitowały wysoką temperaturę od 140-200 stopni Celsjusza. Ponadto wnioskodawczyni zajmowała się badaniem mieszanek w wannach solnych na stopień sporowacenia przy użyciu azotanu potasu czy azotynu sodu. Wszystkie te prace były wykonywane w warunkach szkodliwych w narażeniu na wysokie temperatury oraz gazy powulkanizacyjne. Z tego też względu odwołująca otrzymywała tzw. dodatek szkodliwy będąc ponadto uprawiona do dodatkowego urlopu profilaktycznego w wymiarze 6 dni rocznie. Wszystko to razem miało zaś – w ocenie Sądu I instancji – uzasadniać przyporządkowanie tych prac do prac w warunkach szczególnych przewidzianych w Dziale IV poz. 21 i 41 Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego

1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.). W świetle zaś powyższego Sąd Okręgowy w Krośnie, dokonując oceny prawnej sprawy stwierdził, że wbrew stanowisku ZUS na dzień ukończenia przez L. M. 55 roku życia tj. 25 listopada 2012 r. spełniła ona wszystkie konieczne warunki nabycia prawa do dochodzonej wcześniejszej emerytury przewidziane w art. 184 ustawy z dnia

17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.). W podstawie prawnej wyroku powołany także został art. 477⁽⁽¹⁴⁾⁾ § 2 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie z dnia 17 kwietnia 2013 r. zaskarżony został przez pozwaną Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.. W apelacji z dnia 3 czerwca 2013 r. (v. k. – 46-47) pozwany organ rentowy zarzucając zarówno naruszenie prawa materialnego tj. art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) – przez przyznanie wnioskodawczyni prawa do emerytury

w wyniku wadliwego zakwalifikowania jej prac na stanowisku laboranta jako prac

w warunkach szczególnych, jak i procesowego – w tym wypadku przez bezzasadną odmowę przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu organizacji i zarządzania przemysłem, czy w końcu wadliwy sposób uzasadnienia przyjętego rozstrzygnięcia, wnosił o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania, przy uprzednim uzupełnieniu materiału dowodowego w sprawie o dowód z opinii wyżej wskazywanego biegłego,

względnie:

- uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący w szczególności podnosił, że wysoki stopień uogólnienia jakim charakteryzuje się uzasadnienie zaskarżonego wyroku, nie daje odpowiedzi z jakich względów Sąd I instancji dokonał przyporządkowania prac wnioskodawczyni na stanowisku laboranta do tych określonych

w pkt 1 poz. 41 Działu IV Wykazu A zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakładach pracy resoru przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MG z 1987 r. Nr 4 poz. 7). tj. prac na instalacjach doświadczalnych w przemyśle chemicznym, przy uch odniesieniu do stanowisk bezpośredniej obsługi i nadzoru urządzeń i instalacji doświadczalnych w skali wielkolaboratoryjnej, ćwierć i półtechnicznej, w produkcji doświadczalnej oraz w pracach aplikacyjnych i wdrożeniowych w procesach technologicznych przemysłu chemicznego, podkreślając przy tym, że z materiału dowodowego w sprawie nie wynika, iż laboratorium w (...) było placówką doświadczalną, zaś znajdujące się w nim urządzenia wielkogabarytowe. Niezależnie od tego apelujący akcentował, że stanowisko laboranta nie jest w ogóle wymienione w Wykazie A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), zaś w zarządzeniu resortowym figuruje jedynie w odniesieniu do niezajmowanych przez odwołującą stanowisk: laboranta szklarza, laboranta dmuchacza szkła, laboranta w produkcji w skali przemysłowej odczynników chemicznych, czy laboranta stale zatrudnionego przy produkcji azbestu. Na koniec pozwany organ rentowy zwracał uwagę, że w dotychczasowym utrwalonym orzecznictwie sądów powszechnych – tu przy wskazaniu na konkretne sygnatury akt spraw – przyjmuje się, iż praca na stanowisku laboranta co do zasady nie jest pracą w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na apelację z dnia 18 czerwca 2013 r. (v. k. 54-57) **wnioskodawczyni L. M. wniosła o jej oddalenie jako bezzasadnej.** W uzasadnieniu tak wyrażonego stanowiska procesowego odwołująca podkreślała bowiem – przywołując w tym względzie zarówno orzecznictwo sądów powszechnych jak i Sądu Najwyższego, iż to nie nazwa stanowiska ale rodzaj i sposób wykonywania pracy determinuje uznanie jej za pracę w warunkach szczególnych. W tym zaś względzie prawidłowe ustalenia Sądu I instancji niewątpliwie dozwalały na taką kwalifikację jej pracy na stanowisku laboranta, przy przyporządkowaniu tych prac do wymienionych w Wykazie A Dział IV poz. 41 pkt 1 zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakładach pracy resoru przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MG z 1987 r. Nr 4 poz. 7). Tu jednocześnie wnioskodawczyni podkreślała, że wbrew temu co naprowadza skarżący urządzenia na których wykonywała pracę laboranta nie były zminiaturyzowane. Końcowo odwołująca wniosła o oddalenie zgłoszonego przez ZUS wniosku dowodowego – przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego – podnosząc, iż dowód ten w świetle art. 381 kpc winien być uznany za spóźniony. Do odpowiedzi na apelację dołączone zostały dokumenty określające parametry urządzeń na których pracowała wnioskodawczyni, jak również karty charakterystyki używanych przez nią w pracy laboranta surowców.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. zważył, co następuje;

Wniesiony przez pozwanego organ rentowy środek odwoławczy skutkować musi – w ocenie tego Sądu – uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Tak jak bowiem słusznie naprowadza w apelacji skarżący, popełnione przez Sąd I instancji uchybienia procesowe (o czym poniżej), stanowią o zdecydowanej przedwczesności zaskarżonego wyroku czyniąc tym samym koniecznym ponowny osąd sprawy. I tak przede wszystkim już na wstępie zauważyć wypadnie, że sam sposób uzasadnienia przyjętego przez Sąd Okręgowy w Krośnie rozstrzygnięcia narusza przewidziane w tym względzie w art. 328 § 2 kpc wymogi, uniemożliwiając tym samym pełną kontrolę instancyjną prawidłowości stanowiska Sądu I instancji co do zakwalifikowania prac wnioskodawczyni na stanowisku laboranta do prac w warunkach szczególnych o jakich mowa w poz. 41 Działu IV Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), które to prace dookreślone zostały w zarządzeniu Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakładach pracy resoru przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MG z 1987 r. Nr 4 poz. 7) pod poz. 41 pkt 1 Działu IV Wykazu A załącznika do tego zarządzenia resortowego. Tak jak bowiem z jednej strony w zupełności zgodzić się z wnioskodawczynią przyjdzie, iż to nie nazwa stanowiska ale rodzaj i sposób wykonywania pracy są przesądzające dla omawianej kwalifikacji (por. m.in. wskazywany przez odwołującą wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010r. II UK 21/10 LEX nr 619638, tak

z drugiej strony nie można zapominać, że samo narażenie na czynniki szkodliwe dla zdrowia nie determinuje jeszcze uznania określonej pracy za pracę w warunkach szczególnych (tak z kolei w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2013r. II UK 370/12 LEX nr 1341272) . Z tego zaś drugiego błędnego założenia wyszedł niewątpliwie Sąd I instancji, na co dobitnie wskazuje treść uzasadnienia wyroku, gdzie podkreślony został fakt wykonywania przez L. M. pracy w narażeniu na takie czynniki szkodliwe dla zdrowia jak wysoka temperatura, czy emisja gazów,

i gdzie równocześnie nie znajdujemy odpowiedzi na zasadnicze dla przesądzenia omawianej kwalifikacji pracy odwołującej pytanie : z jakich względów i na podstawie jakich dowodów zaistniały przesłanki do przyporządkowania tej pracy do tych prac

o jakich mowa w wyżej powołanych pozycjach wykazów stanowiących załączniki tak do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. czy zarządzenia resortowego. Nie można też nie dostrzegać innych uchybień w zakresie procedowania Sądu Okręgowego w Krośnie, tu choćby w zakresie nieprzeprowadzenia dowodu z akt osobowych odwołującej pomimo pozyskania ich od pracodawcy (przesyłka zawierająca te dokumenty zalega nierozpakowana w aktach sprawy), czy odwrotnie nie dołączenia do akt głównych, akt sprawy IV U 545/10 Sądu Okręgowego w Krośnie, z których dowód został przeprowadzony na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2013 r. (v. k. 32 v) – inna rzecz, że w żaden sposób nie omówiony w pisemnych motywach rozstrzygnięcia. Nieprawidłowością było też nie odniesienie się przez Sąd I instancji do zgłoszonych jeszcze w odwołaniu wniosków dowodowych wnioskodawczyni – tu w zakresie przeprowadzania dowodu z akt emerytalnych wskazywanych przez nią współpracowników, czy też nie przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka K. L. (v. k. 24 v – wniosek dowodowy odwołującej) pomimo ,że adres tego świadka figurował na dołączonej do odwołania decyzji ZUS z dnia 12 kwietnia 2010 r. (v. k.10). W końcu – dzieląc w tym względzie stanowisko skarżącego – odnotować należy niezasadną odmowę przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego

z zakresu organizacji i zarządzania przemysłem (i tu dziwić musi pogląd odwołującej, iż dowód ten winien być uznany za spóźniony w rozumieniu art. 381 kpc jako,

że wnioskowany był do przeprowadzenia już przed Sądem I instancji na rozprawie

w dniu 17 kwietnia 2013 r. – v. k. 32 v). Jakkolwiek bowiem sąd jest najwyższym biegłym , to w odniesieniu do okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy i przy dokonanych przez pracodawcę wnioskodawczyni sposobie przyporządkowania jej prac laboranta do prac w warunkach szczególnych , trudno jednak bez wiadomości specjalnych przesądzić czy były to prace na instalacjach doświadczalnych w przemyśle chemicznym wymienione w poz. 41 Działu IV Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.).

Wszystko to razem prowadzić więc musi do wyartykułowanego na wstępie wniosku o przedwczesności zaskarżonego wyroku, który zapadł w sprawie niedojrzałej do ostatecznego rozstrzygnięcia.

W ponownym więc postępowaniu rzeczą Sądu Okręgowego w Krośnie będzie - przy uwzględnieniu wszystkich powyższych uwag tut. Sądu i wyeliminowaniu dotychczas popełnionych uchybień procesowych – zwrócenie się w pierwszym rzędzie do wciąż istniejącego pracodawcy wnioskodawczyni tj. (...) Zakładów (...) o wyjaśnienie z jakich względów i na jakiej podstawie dokonał takiego a nie innego przyporządkowania prac odwołującej w spornym okresie czasu do prac w warunkach szczególnych. Następnie w zależności od rodzaju udzielonej odpowiedzi i wyników ponownego dowodu z akt IV U 545/10 Sądu Okręgowego w Krośnie (mogących już zawierać dowód z opinii biegłego odnoszącej się również do stanowiska laboranta u wyżej wskazanego pracodawcy) zająć może konieczność weryfikacji tych twierdzeń w drodze wnioskowanego przez organ rentowy dowodu z opinii biegłego z zakresu organizacji i zarządzania przemysłem , przy wykorzystaniu przez w/w do opracowania opinii dołączonej do odpowiedzi na apelację dokumentacji związanej ze sposobem i warunkami wykonywania przez wnioskodawczynię prac laboranta . Przed przeprowadzeniem tego dowodu uzasadnione jednak będzie uzupełnienie jeszcze materiału dowodowego w sprawie o dowód z akt osobowych odwołującej (na okoliczność ustalenia obowiązującego ją na stanowisku laboranta zakresu czynności), zeznań pominiętego świadka K. L., czy też akt emerytalnych wskazywanych w odwołaniu A. P. i J. P.. W tym miejscu jednak podkreślić należy, że sam fakt niekwestionowania przez organ rentowy w odniesieniu do tych osób prac laboranta jako prac w warunkach szczególnych w (...) nie może być przesądzający dla wyniku niniejszego sporu, tak jak z drugiej strony nie można – jak czyni to skarżący w apelacji –

z góry wykluczyć takiej kwalifikacji z uwago na przywoływane orzecznictwo sądowe. Orzecznictwo to bowiem w żadnym wypadku nie dotyczyło stanowiska laboranta

w Zakładach (...) „, niezależnie od tego ,że

w żadnej z powoływanych spraw nie dokonywano oceny pracy laboranta pod kątem możliwości zakwalifikowania jej do prac wymienionych w Dziale IV poz. 41 Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), a wyłącznie do tych wykazywanych w Dziale XIV poz. 24 (co nie zwalnia Sądu I instancji z konieczności również takiej oceny w przypadku zanegowania wskazywanej przez pracodawcę w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach i kwalifikacji prac odwołującej w spornym okresie czasu).

Dopiero zaś tak przeprowadzone wyczerpujące postępowanie dowodowe (nie wykluczając oczywiście możliwości przeprowadzenia innych dowodów, czy to zawnioskowanych przez strony procesu, czy też dopuszczonych przez Sąd I instancji

z urzędu- art. 232kpc) pozwoli temu Sądowi na poczynienie prawidłowych ustaleń,

a w efekcie na właściwą ocenę prawną sprawy w kontekście przewidzianych

w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2004 r. Nr 39 poz. 353 ze zm.), przesłanek dochodzonego przez L. M. świadczenia.

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów i na podstawie

art. 386 § 4 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

(...)

(...)